ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Η ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Ο ΕΡΩΣ ΧΡΟΝΙΑ ΔΕΝ ΚΥΤΤΑ

Στὴ ζωή μας σὰν τὴν ἄνοιξι εἶν'
[ἡ νειότη
Ποῦ ἀνάβει ἡ πρώτη πρώτη
Φλόγα μεσα στὴν καρδια ὅταν εἶ-
[μαστε παιδιά
Ἀπὸ κάτω ἀπ' τ' ἀνθισμένα τὰ
[κλαδιά.
Ἔτσι ὁ Λόλος κι' ἡ Λολίκα ἀγα
[πηθῆκαν
Καὶ μὲ μιᾶς ἐρωτευθῆκαν
Δυὸ παιδάκια παχουλά, παιχνιδιά-
[ρικα τρελλά
Κ' ἡ ἀγάπη τους ἀρχιζει νὰ κυλᾷ.

Ὁ ἔρως χρόνια δὲν κυττᾷ
Κι' ὅπου βρεθῇ χορεύει
Κι' ὅσο ἡ ἄνοιξι κρατᾶ
Τόσο καὶ πιὸ θεριεύει.
Ἀπ' ὅποια στράτα κι' ἂν περνᾷ
Τὸ ἴδιο τὸ 'χει
Κι' ἂν κἄπου-κἄπου λησμονᾷ
Ξαναγυρνᾷ.

Σὲ λιγάκι καὶ τὸ καλοκαῖρι
[μπαίνει
Καὶ οἱ μικροὶ ἐρωτευμένοι
Ποῦτανε παιδιὰ τρελλὰ—σοβα-
[ρεύουν γιὰ καλά
Καὶ τὰ λίγα τώρα γίνονται πολλά.
Κι' ὁ Λολὸς καὶ ἡ Λολὸ σὲ μιὰ
[καμπάνια
Μέσ' στ' ἀνάμικτα τὰ μπάνια,
Παύουν τώρα τῆς ματιὲς κι' ἀρ-
[χινᾶνε τῆς βουτιὲς
Μὲ παιχνίδια καὶ μὲ χίλιες μπερ-
[μπαντιές.

Ἐπῳδός.-Ὁ ἔρως χρόνια δὲν κυττᾷ
κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Σὲ λιγάκι τὸ φθινόπωρο προβάλλει
Μὲ καινούργια νάζια πάλι
Παύει κάνε μυρωδιά, πέφτουν
[φύλλ' ἀπ' τὰ κλαδιὰ
Καὶ μιὰ φλογα ἀνάβει νέα στὴν
[καρδιά.
Ὁ Λολὸς μαιτρέσσα πέρνει κἄ-
[ποιαν ἄλλη,
Κι' ἐνῷ ἤσυχα κι' ἀγαλι
Τὸ φθινὸπωρο περνᾷ, ἡ Λολίκα
[μας ξυπνᾷ
Καὶ τὸ μάδημα τῶν φύλλων ἀρ-
[χινᾷ.

Ἐπῳδός.-Ὁ ἔρως χρόνια δὲν κυττᾷ
κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Μὰ στὸ τέλος ὁ χειμῶνας κατα-
[φθάνει
Κι' ὅλους τούρτουρο τοὺς πιάνει
Πέφτουν χιόνια στὰ μαλλιὰ καὶ
[κρυώνει ἡ ἀγκαλιὰ
Καὶ τὰ νάζια κ' ἡ ματιὲς καὶ τὰ
[ριλιά.
Κι' ὁ Λολὸς καὶ ἡ Λολίκα οἱ κα-
[ϋμένοι
Ζοῦνε τώρα παντρεμμένοι,
Δίνουν κἄποτε φιλιὰ καὶ θυμοῦν-
[ται τὰ παληὰ
Μὰ παγώνουν καὶ δὲ βγάζουνε
[μιλιά.

Ἐπῳδός.-Ὁ ἔρως χρόνια δὲν κυττᾷ
κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἦταν ἕνας μιὰ φορὰ· λιοιπὸν πεθαν' ἡ γυναῖκά του, πέθαιναν τὰ παιδιά του, τὸν πῆρε το παράπονο τὸν κακόμοιρο· λέει θὰ φύγω ἀπ' τὸ χωριό. Λοιπὸν ἄφησε τὸ σπίτι του ἔρμο καὶ σκότεινο, καβάλησε τὸ καρά του καὶ τράβηξε-τράβηξε, καὶ σ' ὅποιο χωριὸ πήγαινε ρώταγε :

— Πεθαίνουν ἐδῶ ;
— Πεθαίνουν.
— Ντέ, καρᾶ, ντέ.

Πήγαινε σὲ ἄλλο χωριὸ ρώταγε:
— Πεθαίνουν ἐδῶ ;
— Πεθαίνουν.
— Ντέ, καρᾶ, ντέ.

Λοιπὸν πῆγε, πῆγε, ἔφτασε σ' ἕνα ἄλλο χωριό, συναπαντάει ἕνανε καὶ τὸν ρωτάει :

— Πεθαίνουν ἐδῶ ;
— Δὲν πεθαίνουν.
— Ψού, καρᾶ, ψού. Καὶ κατέβηκε.
— Δὲν πεθαίνουν ἐδῶ τοῦ λέν, ἀλλὰ πάνω σ' ἐκεῖνο τὸ βουνὸ εἶν' ἕνας καὶ φωνάζει τὸ ὄνομα κεινοῦ ποὺ τοῦ χρειάζεται.

Ὅποιος ἀκούσει τ' ὄνομά του καὶ πάει δὲν μεταγυρίζει. Τὶ γίνεται, δὲν τὸ ξέρουμε !

— Ἄ ἔτσι εἶνε; Τότες θὰ μείνω. Δὲν κάνω ροῦπι.

Ἔμεινε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖ, πέρασε καιρός, ἔπιασε δουλίτσα, δούλευε. Ἦρθε ὅμως κ' ἡ ὥρα του. Βγαίνει κεῖνος ἐκεῖ πάνω στὸ βουνὸ καὶ φωνάζ' :

— Αἴ σύ, Μῆτσο, ἔλα δῶ !
— Δὲν ἔρχουμ' ὄχι.

Μετὰ τοῦ ξαναφώναξε :

— Αἴ σὺ Μῆτσο ἔλα δῶ !
— Δὲν ἔρχουμ' ὄχι.

Μετὰ τοῦ ξαναμίλησε :

— Ρὲ τὸ μασκαρά, ἂς πάω νὰ δῶ τὶ μὲ θέλει.

Ἐκίνησε, πῆγε, δὲν ἐξαναγύρισε πλειά. Ἀκόμη κεῖ κάθεται !

Η ΘΕΙΑ ΠΑΓΩΝΑ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς ἀριστοκράτιδα :

Κι' ἂν εἶσαι, καθὼς λένε, ἀριστο-
[κράτισσα
— Ἐσὺ ποὺ τὰ ματάκια σου μὲ
[σφάζουν
Ὅμως ἡ γλῶσσες ἡ κακὲς φωνά-
[ζουν
Πῶς στὴν ἀγάπη εἶσαι... δημο-
[κράτισσα !

Σὲ μιὰ ἄσχημη :

Ἂν εἰς τὸν θεῖον κ ό λ π ο ν σου
ὡς εἰς λιμένα ἤραξα σωτήριον
εἰς τὴν μορφή σου ὅμως, φεῦ !
ἀνσμφιβόλως εὗρον *ἀκρωτήριον !*

ΜΩΨ

ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ — ΦΟΞ-ΤΡΟΤ

Ο ΕΡΩΣ Χ-ΟΝΙΑ ΔΕΝ ΚΥΤΤΑ

(Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῆς ἐποχῆς ἀπὸ τὴν Ἐπιθεώρησι «Πρωτευουσιάνα»)
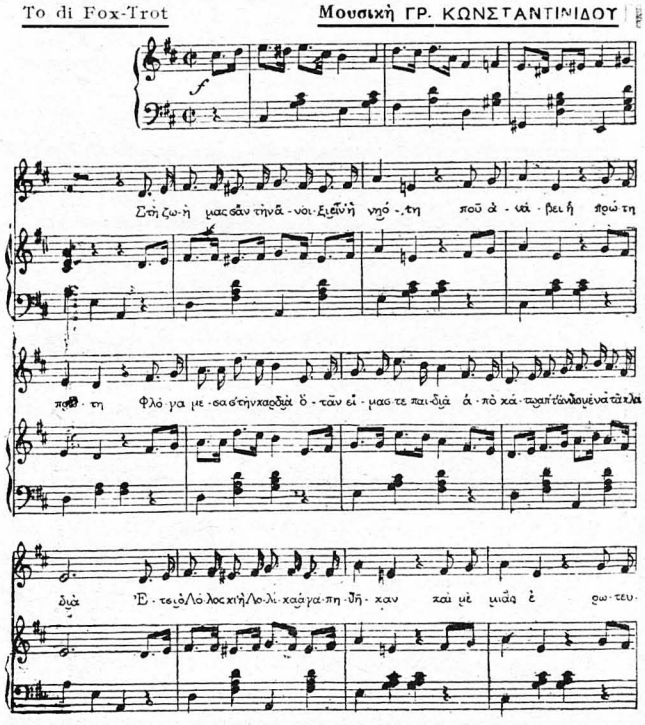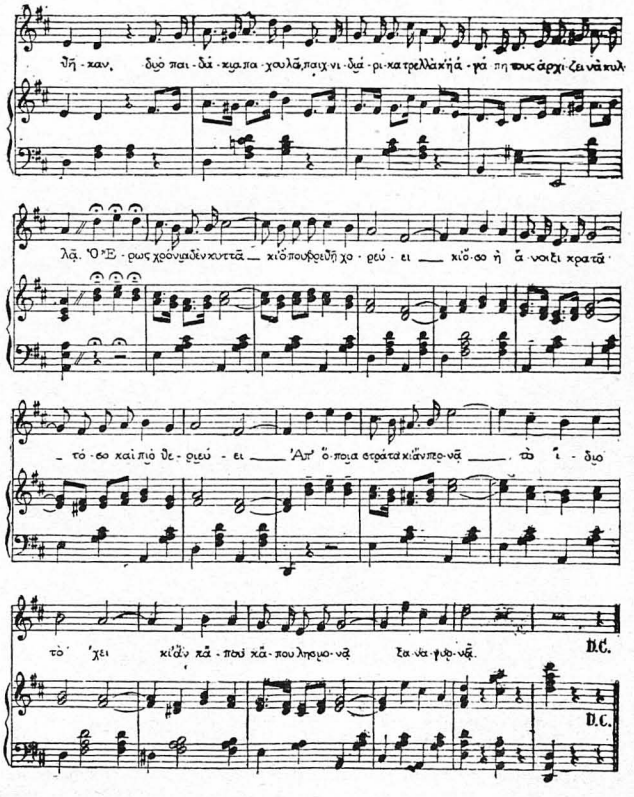
To di Fox-Trot — Μουσικὴ ΓΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ